

Залізна Рада : роман

М'євіль Чайна

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — М. Великанова

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Ось часи минулі, жінки й чоловіки прокладають собі шлях, брьохаються в баговинні й тягнуть за собою історію. Завмирають із бойовими криками на вустах. Ховаються в найменших заглибинах на землі, в ущелинах скель, в лісах, чагарниках, в тіні цегляних стін. Вони йдуть і йдуть без кінця.

Ось часи стародавні, хтось стоїть на гранітній скелі, на кісточці стиснутого гірського кулака. Дерев обсіли вершину, наче тут оселився шматочок лісу. Чоловік височіє над зеленим світом, а перната і жорсткошкіра фауна ширяє в повітрі десь під ним і не звертає на нього уваги.

Повз стовпи батоліта в'ється нагору стежка, яку він проклав, і обривається біля брезентових наметів. Там — люди і вогонь, меншенький кастрований братик палкої пожежі, що запліднює цей лісовий край.

Той чоловік стовбичить удалині, і вітер заморожує цю старовинну мить назавжди, і його холодний подих застигає на бороді. Чоловік звиряється зі ртуттю, що ледь ворухиться у склянці, з барометром і мотузом, на якому позначено дюйми. Він визначає місце розташування себе і своїх товаришів понад черевом світу, посеред гірської осені.

Вони постали. Колони людей, що повстали проти тяжіння, міцно зв'язані одне з одним, обліпили підвітряний бік кремнієвих стін, не оминаючи й гострих кутів. Слуги власного спорядження, вони, наче німі набоби, несли світом латунний, дерев'яний і скляний мотлох.

Чоловік удалині вдихає мить, що давно минула, прислухається до того, як кашляє гірська звірина, як вдаряються одна об одну гілки дерев. Там, де є ущелини, він накреслив лінії, щоб упорядкувати їх і пізнати, позначив їх і підписав свої малюнки; вимірюючи пенеплени 1 чи відкриті коррі 2, притокові каньйони, струмки, річки й пампаси, кучеряві від папоротей, він зробив їх прекрасними. Там, де

стирчать віхами сосни й ясені і він зауважує радіус кривої, земля заспокоює його.

Холод забирає шістьох із його людей, залишає їх, білих і твердих, у викопаних нашвидкуруч могилах. Їтокрили заливають людей кров'ю, ведмеді і темрява виснажують їх, дехто ламається і плаче, загубившись у птьмі, мули дохнуть, розкопки закінчуються нічим, хтось утопився, тубільці не довіряють їм і вбивають, але це все другорядне. У цю хвилину, що давним-давно спливла, існує лише чоловік, який стоїть вище дерев. На заході гори заступають його шлях, та поки що до них багато миль.

Тільки вітер промовляє до чоловіка, проте той знає, що його ім'я оповите страхом і шаною. За ним назирці йдуть суперечки. На вершинах рукотворних пагорбів його міста те, чого він досяг, руйнує сім'ї. Дехто каже, що промовляє від імені богів і що він поринув у пиху. Він — наруга на обличчі світу, а його плани і його шлях — мерзота.

Чоловік спостерігає, як ніч оселяється навкруги. (Минуло вже багато часу.) Він спостерігає за тінями, що тоншають і довшають, і перш ніж почути клацання бляшанок, які відкривають його люди на вечерю, та вловити пахощі скельних гадів, яких вони їстимуть усі разом, він залишається сам на сам із горою, ніччю, книжками з зображенням усього, що бачив, і вимірами цих байдужих вершин, і власними потребами.

Він усміхається — не хитро, не вдоволено і не впевнено, а радісно, бо знає: його плани — святі.

1 Пенеплен — майже-рівнина: відносно рівна ділянка суходолу, що утворилася на місці гір, зруйнованих часом. (Тут і далі прим. пер.).

2 Коррі — улоговина в формі підкови, що утворилася внаслідок руху льодовиків. Завдяки особливому мікроклімату там може досі накопичуватися сніг, а в тепліших районах там зазвичай озеро.

• • •

Далі — у повній книжці «Залізна Рада : роман».
nashaknyga.com.ua